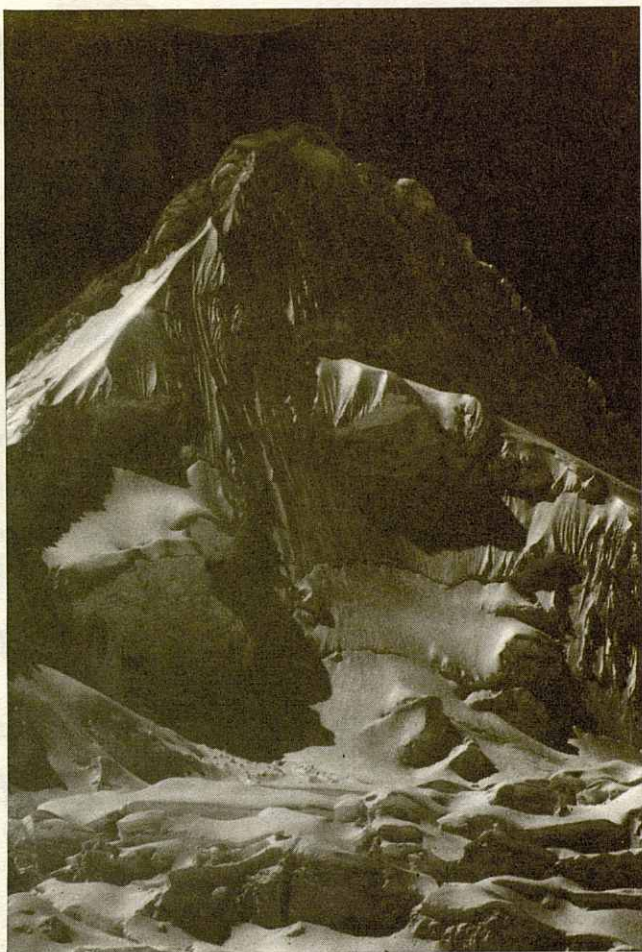

N.º 164

setembre
octubre '84

Butlletí
d'Informació
i Activitats

**AGRUPACIÓ
EXCURSIONISTA
GRANOLLERS**

Enquadrernació Artesana

*Relligats de llibres particulars
i comercials, fascicles, carpetes.
Estampacions en or i colors.*

*Plaça Catalunya, 3
Tel. 870 42 97 - Granollers*

SUMARI

Editorial	53
Noticiari Secretaria	54
Noticiari	54
Agenda de l'Excursionista	54
Amb l'Alpamayo com a fons	55
Activitats d'Espeleologia	59
Esquí de Muntanya	62
Campament Excursionista dels Països Catalans	64
Nota Federació	64

Foto Portada:

Cim de l'Alpamayo
(Andes del Perú)

Foto: Carles García

Publicació per als socis i entitats, aquest Butlletí es financia en part amb publicitat i la resta amb càrrec al capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta Agrupació, la seva distribució és gratuïta.

Imprès a Gràfiques Garrell - 2
Carrer Indústria, 39 - Granollers

Dipòsit Legal: B - 3851 - 1976

Editorial

La Porxada

Tenim la Porxada ferida. Una de les vigues de fusta que van de pilar a pilar, va cedir el pes que suportava al damunt seu. Després d'un apuntalament provisional s'ha tancat el seu contorn i ja s'està procedint a la seva restauració.

Aquesta operació necessària per al guariment del nostre monument ens fa tenir una mica amb angúnia, doncs diu la saviesa popular que "gat escaldat amb aigua tèbia en té prou"... i amb experiències com "el sot" i la terminal d'autobusos hom espera que en sorgeixin entrebancs dels de llarga solució.

La Porxada, però des dels que s'hi aixopluguen quan plou passant per els qui fan el mercat, els qui la utilitzen com a lloc de trobada o reunió i acabant per les activitats que s'hi porten a cap, es troba a faltar. Ha estat sempre punt de sortida i arribada de moltes de les nostres activitats.

Recordem que 10 de Novembre del 1586 el Consell de la Vila va decidir la construcció d'una porxada a la Plaça Major, essent Bartomeu Bru-falt el mestre d'obres que la va aixecar.

Des de llavors fins ara la Porxada s'ha hagut de reconstruir varies vegades perquè, com aquesta vegada, continués presidint la vida de la ciutat de Granollers.

Noticiari Secretaria

Hi ha a disposició de tothom, qui en vulgui, participacions del n.º 40.606 de la loteria de Nadal. En podeu adquirir a la Secretaria de l'Agrupació o bé en diverses botigues i comerços de Granollers.

Noticiari

La Secció de Muntanya ens informa que cada 2on i 4rt divendres de mes es projectaren diapositives sobre temes relacionats amb la muntanya i l'excursionisme en general. Tothom qui en tingui i vulgui projectar-les cal que ho, comuniqui a la Secretaria o bé a la Secció de Muntanya perquè se li assigni un dia per fer-ho.

S'ha instal·lat a l'escala de l'Agrupació un extintor donació de l'empresa J. ALERM amb la col·laboració d'en Josep Camp i en Josep García

El 12, 13 i 14 d'octubre tretze socis de l'Agrupació van assistir a l'Aplec Excursionista dels Països Catalans que engunany va ésser a Benifaldo (Mallorca).

Agenda de l'Excursionista

Des de primers de Novembre a mitjans de Desembre tindrà lloc el IVº Curs d'Iniciació a l'Espeleologia organitzat pel Grup d'Investigacions Espeleològiques de l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Dies 10 i 11 de Novembre: VI Travessia des de Granollers al Montseny: Granollers - Marata - La Calma - Matagalls - Les Agudes - Turó de l'Home - Santa Fe - Gualba. Organitza la Secció de Muntanya de l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Divendres, 23 de Novembre organitzat conjuntament amb la casa SASTRE tindrà lloc

la projecció de la pel·lícula esquí de muntanya, lloc: Casal de Cultura Sant Francesc
Hora: A les 10 del vespre.

Diumenge, 25 de Novembre: Xª Marxa Excursionista de Regularitat, amb Sector Infantil - Cingles del Bertí

Dijous, dia 13 de Desembre: Projecció de la pel·lícula de l'Expedició Caixa de Barcelona - Everest'83 - Vessant del TIBET
Lloc: Sala d'Actes de l'Institut de Batxillerat "Antoni Cumella". Hora a les 10 del vespre.

CAIXA DE **BARCELONA A L'EVEREST**
Projecció del Film-Reportatge Expedició Catalana - Estiu 83 - Vessant Tibet

Amb l'Alpamayo com a fons

Cop de piolet, cop de martell piolet i crampons que mosseguen la neu. Quantes vegades hem fet aquests moviments en les darreres hores ? No se sap ! i a més a més aquesta neu tan... espacial, i el "patí" que hi ha cada banda de l'aresta és de la cosa més bonica i atraient que he vist fins ara. Tinc unes ganes boges d'arribar a dalt !, però suposo que les mateixes que en Carles o en Jep.

No obstant ara no es pot pensar amb això. Portem ja forces hores de camí suposo que ja es deu acabar aviat. I el vent... ahir ens va fer un gran favor, però ara s'està prenent massa confiança.

Ara, a casa nostra, deu haver-hi un munt de gent torrant-se a les platges... però no els hi canviem, aquesta barreja de patiment i d'alegria, és una sensació única que només la gent relacionada amb el món de la muntanya pot comprendre. Hem treballat de valent durant tot aquest temps, des de que va néixer la idea, fins ara, i encara no hem acabat. Si, hem treballat amb ganes des de bon principi...

OCTUBRE DEL 1983

Plaça de la Porxada. Se m'acosta en Carles García

— Quim, t'agradaria formar part d'una expedició als Andes del Perú ?. Concretament a l'Alpamayo.

— Què dius ? És de veritat això ? Amb qui més comptem ? Tindrem que entrenar de valent?

— Calma, calma, anem per parts.

Dies que passen, reunions al voltant d'una cervesa, sortides per a reafirmar la nostra tècnica de glaç, i a la fi, es forma l'equip final : 3 persones. Els darrers dies són dignes d'una pel·lícula d'en Fellini: omplir bidons, anar a buscar queviures, dels 3 que som, 2 estem amb els examens finals, i per acabar d'arrodonir la cosa, vaga d'IBERIA i l'agència de viatges que, molt amablement i per donar una miqueta més d'emoció a l'assumpte, ens comunica que les nostres places no estan reservades i que som a llista d'espera. Però el nostre Àngel de la guarda es veu que té ganes de "marcha" i a la fi tot es soluciona de la següent forma: marxar a París amb tot l'embalum de 6 bidons amb el Talgo, i trobar-nos amb en Jep i tots els seus amics que faran turisme, que van sortir dos dies abans en autocar. Una vegada allà, cap a l'avió — el nostre Àngel continua vetllant, vist l'estat de l'avió — i en un no res, a Lima, capital del Perú.

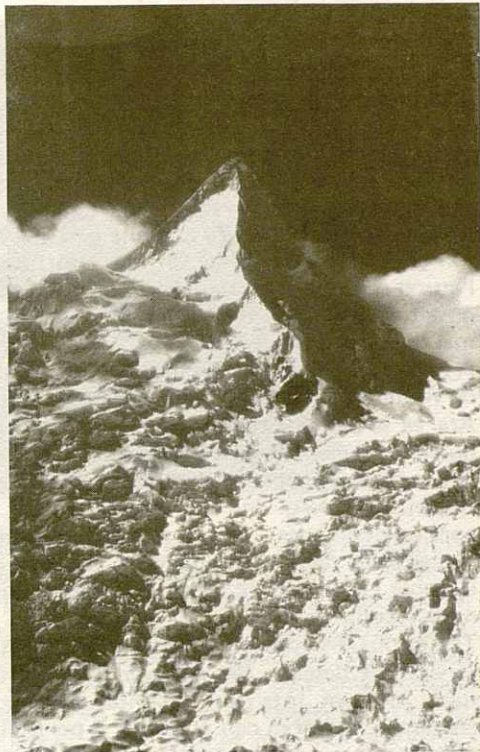

Foto: Carles García

Només arribar ens adonem que aquest és un altre món i unes altres gents. Qualsevol semblant amb el nostre món i la nostre gent, és pura coincidència però això no es impediment perquè guardem un bon record del país i dels seus habitants.

Van passant els dies, i s'adelanta la feina. Finalment, CASHABAMBA. Fins ací arribem amb el "carro", ho descarreguem tot i comencem a buscar "arriero". A la fi en trobem un que es compromet arribar demà a les 6 del matí per començar la marxa d'aproximació que normalment dura 3 dies. Al qui digui que és una de les més dures de la Cordillera Blanca... li donem tota la raó. A sobre, un dia comença a nevar, i un cavall rellisca i cau per un barranc amb les motxilles i bona part del material a dintre... ai, ai, que fins al llac del fons són almenys 500 metres. Oh !, per sort a picat de cap contra aquella roca d'allà baix, que l'aturat. S'ha fet un trauc al front, però aquest cop l'ha salvat a ell d'una mort ben certa, i a nosaltres d'un gran trauc a l'ànima... i a les butxaques. El projecte s'hauria anat a l'aigua, i mai millor dit, je ! je !

A la fi, allà al fons, surt el protagonista de la història: L'ALPAMAYO envoltat de boires. És de veritat tant bonic com ens havien dit; ha valgut la pena la passejada per a comprovar-ho.

Ara ve la 2.ª: Els traginers es passen de llarg el lloc a on es monta el camp Base, i continuem endavant. Nosaltres tindrem que ascendir per arribar a la glacera. Quan ens adonem, ja han descarregat tot i una vegada consultat el mapa, veiem que som a un indret anomenat HIERBABUENA, lloc del camp Base per assolir el Santa Cruz. L'ambient és magnífic, i com que comença a nevar, decidim instal·lar-nos ací. Després de tot, estem a mitja hora de camí del camp base Alpamayo, i a més a més tenim per veïns una colla d'anglesos que volen anar al Santa Cruz. Acomiadem els traginers i quedem amb ells pel dia que tenen de tornar a recollir-nos.

Tenim dos dies de mal temps amb nevades permanents a partir de migdia. Aquest dies ens serviran de descans. Per guanyar temps, decidim aprofitar un matí abans de la nevada habitual i marxem, tots tres, a muntar una tenda al veritable camp base, per l'endemà, si fa bo, començar la marxa cap el CAMP I, pel COLL DRU. I tenim sort ! El dia no és clar completament en un principi, però sembla que s'aguantarà. La tartera per la qual discorre la primera part del camí és inhumana. Després, una pala de neu amb petjades, — anem per el bon camí —, i com un regal un mur que ens barra el pas, pel que deduïm ens hem despitat una mica. Passos amb la roca mullada, de més dificultat de la que desitjaríem, els quals amb l'armari perdó, la motxilla, a l'esquena i a 4.900 metres són un bon entreteniment. I com a traca final, un diedre de 100 metres fàcil però molt descompost que és el que et dona "l'estocada". Però aquesta història, tots els mals moments acaben bé, i tenim el premi quan arribem a l'aresta final i veiem una posta de sol que difícilment oblidarem mentre visquem, amb l'Alpamayo com a fons.

Bé, ja som al COLL DRU, muntem la tenda, a sopar i després a dormir.

A l'endemà notem que hem passat la nit a més de 5.000 metres ja que el cap se'ns queixa. El dia ha començat bé però aviat passa a ésser com els anteriors. Avui recuperem forces per l'endemà, que serà una jornada forta de veritat. Tindrem que creuar la glacera i arribar al Plateau. Des d'ací, plataforma penjada literalment sobre la gelera, sembla que hi ha traça... ja ho veurem. Lluny, veiem uns puntets que es mouen: són els anglesos, que sembla que van camí de Quitaraju.

A l'endemà, desmuntem el campament, i cap a la gelera. Està bastant oberta, hi han seracs i esquerdes a punta pala, però es nota la traça, i qui l'ha obert, sabia el que feia. Ens trobem amb els anglesos que van de baixada: segons ens expliquen han esgotat el gas que els hi quedava, i davant l'impossibilitat de fondre neu per obtenir aigua, han decidit retirar-s'en. Continuem el nostre camí, i en un descans, succeeix un fet que hauria de donar tot un tomb al nostre projecte: la motxilla dins la qual hi eren la major part de les nostres provisions, es tomba, oberta ja que havíem aprofitat el descans per menjar uns ganyips. Bocabodats, veiem com del seu interior surt la bossa de menjar, que enfila ràpidament cap a l'es-

Foto: Carles García

querda que acabavem de passar, d'aquelles que no tenen fons. Diana ! La bossa ha caigut ha dintre, i és impossible treure-la. Sort que encara ens queda quelcom repartit a les altres motxilles, però tindrem que fer una seriosa reestructuració del menú dels propers dies. No obstant, ara per ara, l'important és arribar al PLATEAU, al peu de la cara SUD OEST. Sense més entrebancs ho fem, muntem tenda, i passem la nit el millor possible. Ací, l'expedició dona un tomb; parlant, parlant, veiem que el nostre projecte de fer més cims abans de l'atac final a la via FERRARI s'ha enfonsat junt amb els queviures a l'esquerda. Tenim el "jalar" necessari per un sol atac, més o menys, i ens ho tenim de jugar tot a una sola carta. El nostre projecte inicial era ascendir el Quitaraju 6.100 metres per aconseguir una bona aclimatació, després atacar l'Aresta Nord de l'Alpamayo, i finalment ascendir per la ruta Ferrari al mateix cim. Després d'una breu discussió, decidim assegurar el cim. Hem vingut ací a intentar pujar l'Alpamayo, pel que descartem el Quitaraju. Si tot surt bé, en 2 dies podem estar de tornada ací, per a intentar la Ferrari, si queda menjar. Dit i fet. A l'endemà, sortim del Plateau. La traça discorreix per desnivell i pendents més forts que les del dia abans, pel que sovint tenim d'assegurar al que va davant. Avançar és penós pel pes i per l'alçada, però a la fi arribem al COLL NORD, de 5.500 metres des del qual llançarem a l'endemà l'atac final a l'Aresta Nord. Muntem la nostra tenda de vivac, l'altra la hem deixada muntada al Plateau, ja que és el nostre camí de tornada, i en vistes a la pujada per la Ferrari hem deixat quelcom de material i gas, i a esperar passar la nit el millor possible, en vistes a l'activitat de l'endemà.

Al dia següent, res de res. Boira, núvols i la neu que ens golpeja la cara, com erient-se de nosaltres. Ja a la primera pensem és que tot s'anirà a n'orris: projecte, il·lusions, tot. Nervis, tensió, paraules majors fan acte de presència, però això és normal: quan ja tenim el cim a quasi a tocar, ens fa figa el dia. Qui ho havia dit que el mes de juliol era la millor època de l'any ací ?.

Després, parlant amb els traginers i camperols, ens van dir que feia molts anys que no es veia un temps tant dolent aquesta època.

Vam deixar passar el dia, a dintre de la tenda, esperant que s'aclarís d'una vegada. Si almenys tinguéssim menjar en quantitat ! Però entre el menjar i el sopar d'ahir i el menjar d'avui, ens queden: 1 cub de caldo, 6 sobres de proteïna en pols, i 8 sobres de te. Amb això hem d'aguantar fins al camp BASE, per la qual cosa pujar per la Ferrari s'anava tornant més fosc cada vegada.

De sobte, s'aixeca el vent ! Si continués, podria fer marxar tots aquests núvols que volen negar-nos la possibilitat de sentir-nos feliços de veure que en realitat era una bogeria venir-nos tots tres sols cap a ací, en contra de l'opinió d'alguns. De comprovar que som un equip homogeni que funciona bé quan s'ho proposa, i en fi perquè tenim al darrera nostre, molt lluny, a casa, a un grup d'amics que ens han fet suport des d'un bon principi, i que sabem que la nostra victòria serà també una victòria seva.

Neix un nou dia. El vent bufa de valent, però no es veu un sol núvol a un quilòmetre a la rodona ! És la nostra ! Dit hi fet. Ens dirigim cap a l'Aresta; abans, però hem calculat el pes de la motxilla amb meticulositat: massa, potser. Jo deixo el duvet a la tenda, i després m'en panadiré; no obstant, el forro polar em fa un bon servei.

Comencem a pujar. La neu no està massa bé, no és consistent i es trenca amb facilitat. Pugem per l'aresta de cornises que pengen per sobre de la nostra tenda, que veiem cada vegada més petita. Les reunions les muntem a base d'unes estaques d'alumini que portem, bastant llargues: si fas tracció cap a baix, aguanten, però si estires d'elles, surten sense contemplacions. Aquestes encara ens jugaran una mala passada ! Arribem al mur de roca, però no ens fa falta passar-hi: passem per la dreta, per un pas entre el mur i l'aresta, amb una mica més de compte no sigui que ens caigui a sobre la cornisa. Anem progresant. Al desmuntar una reunió, veiem la glacera de sota per uns forats: sense adonar-nos hem foradat la cornisa amb les estaques. Moments de tensió, però el nostre "Angel de la guarda" s'ho deu estar passant pipa amb nosaltres perquè té feina en quantitat. A la fi, aquest succés es converteix en una anècdota més.

I seguim pujant. Hi ha un troç més vertical d'uns 65°, en el qual les eines no s'ancoren tot el fiablement que desitjaríem, però que hi farem ! L'Alpamayo ha posat les condicions, i nosaltres les hem acceptades...

Cop de piolet, cop de martell piolet i crampons mossegant la neu. Quantes vegades portem ja fets aquests moviments en les darreres hores... ni se sap ! Hi ha un fred que pela. Aquests vents maleïts ! Però ahir el cridavem perquè vingués a fer fora els núvols. No està bé parlar malament de qui t'ha fet un gran favor. L'aguntarem. Quin remei !

Poc a poc, l'aresta es va ajaient. Eh ! això ja s'acaba: Hem arribat !

Cim, màgica paraula, plena d'emoció. Ens ha costat, però ara et toquem. A la fi has comprés que la nostra intenció no era conquerir-te, si no fer-nos amic teu. I per això hem vingut de terres llunyanes, a en cap muntanya pot comparar-se a la teva bellesa ! Cim, Alpamayo amic, t'estem agraïts perquè has estat benèvol amb nosaltres, hi ens has permes realitzar el nostres somni.

Emoció, abraçades, records d'amics, pensaments que en segons volen milers de quilòmetres. A la fi, quatre fotos del grup, i treient les cordes de la motxilla, on les havíem ficades per evitar que es gesin, comencem la davallada. Degut a la petita llargada de les nostres cordes, 40 metres, tenim que muntar 5 rappels als llocs que veiem que la desgrimpada podria ésser molt lenta, si més no perillosa.

Suspense, pressa, i poc a poc, la nostra tenda va recobrant les seves dimensions normals. La desmuntem corrents, i cap al Plateau pirats. A l'arribar, la tenda que havíem deixat muntada ens convida calurosament a passar-hi la nit: caiem com a troncs a dins el sac.

A l'endemà, el pitjor dia de tots els que hem passat ací: boira, tempesta que no deixa veure res a 10 metres. Decidim començar el descens cap a la vall, però en comptes de fer el camí a l'inversa, decidim sortir pel COLL QUITARAJU, a la Quebrada SANTA CRUZ. És menys llarg, i una vegada hàguem deixat enrera els gels, en un dia arribarem a Cashabamba.

Les hores següents, fins el moment que vam poder jalar un menjar decent, va passar depressa, però jo sé que si ens proposessin a tots tres el donar un salt endarrera, per viure una altra vegada aquesta història, no dubtaríem ni un sol moment: L'Alpamayo val la pena !

Quim de Diego

Activitats d'Espeleologia

G.I.E.G.

Introducció: Com a continuació dels treballs realitzats ara fa dos anys en el Barranc de la Pardina en el Pirineu Central (Osca), aquest any l'hem dedicat íntegrament al aixecament topogràfic de vàries cavitats.

Les darreres campanyes les vàrem dedicar a una intensa recerca, exploració i coneixement de tota la vall, donant com a resultat la descoberta de moltes coves i alguns avencs de poca profunditat.

La campanya d'enguany, tal com ja s'ha comentat, ha estat la d'una tasca topogràfica, aixecant un total de cinc cavitats, entre elles la Cova Gran de la Pardina, en la que hem emprat la major part de l'estada en aquesta vall, ja que pel moment és la de major recorregut de l'àrea estudiada amb 680 metres i 35 de desnivell.

Situació de la zona: Aquest Barranc és un dels que aboquen les aigües a la Vall d'Añisclo. Parteix del Cuello Gordo o inferior de Goritz i acaba al riu Añisclo.

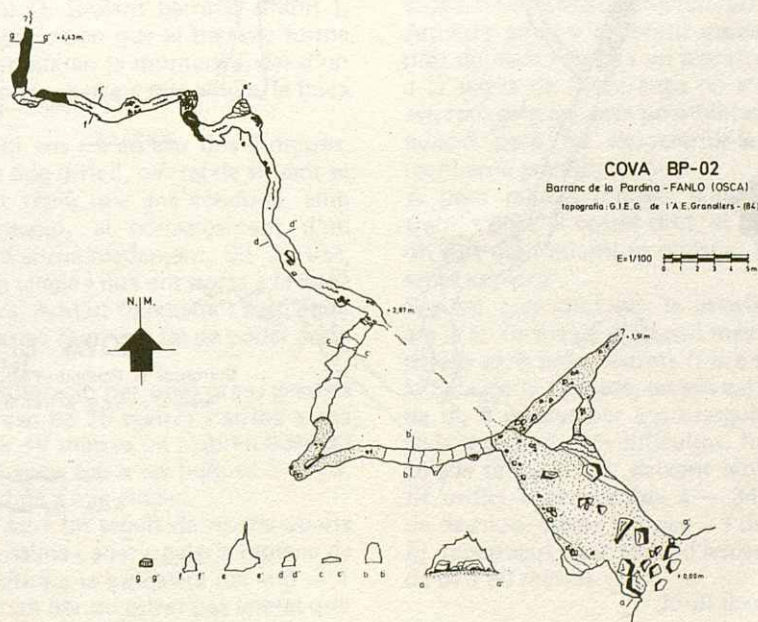
Per arribar-hi cal seguir la carretera que mena a França des d'Ainsa fins el poble d'Escalona. D'aquí cal desviar-nos cap a l'esquerra per una pista que porta cap a Fanlo. A uns 4 quilòmetres abans trobem una cruïlla que ens arriba a Nerin. D'aquí es va marxant per una pista fins el Cuello Arenas on cal agafar un corriol direcció N. que ens porta cap al Barranc de la Pardina.

Situació i descripció de les cavitats:

BP - 01: S'obre al marge esquerra del Barranc i en el primer replà superior dels varis que forma dit barranc.

Aquesta, doncs, es troba quasi a sota mateix de la Punta Pardina.

Es tracta d'una petita cova - avenc amb un desnivell total de 10,10 metres (+ 0,50 metres, - 9,60 metres) amb un recorregut real de 20,60 metres.

BP - 02: Oberta en el mateix resalt del cingle que l'anterior i distanciada aproximadament uns 100 metres direcció Oest. Cova mig amagada pels arbres i d'unes dimensions en un principi considerables fins que les galeries prenen forma diaclasades i es comença a trobar un petit curs hídric, que seguirem amunt, fins arribar a un sífo que merma tota possibilitat de continuació, degut també a les dimensions d'aquest tram final.

Té un recorregut real de 83,25 metres amb un desnivell de + 4,43 metres.

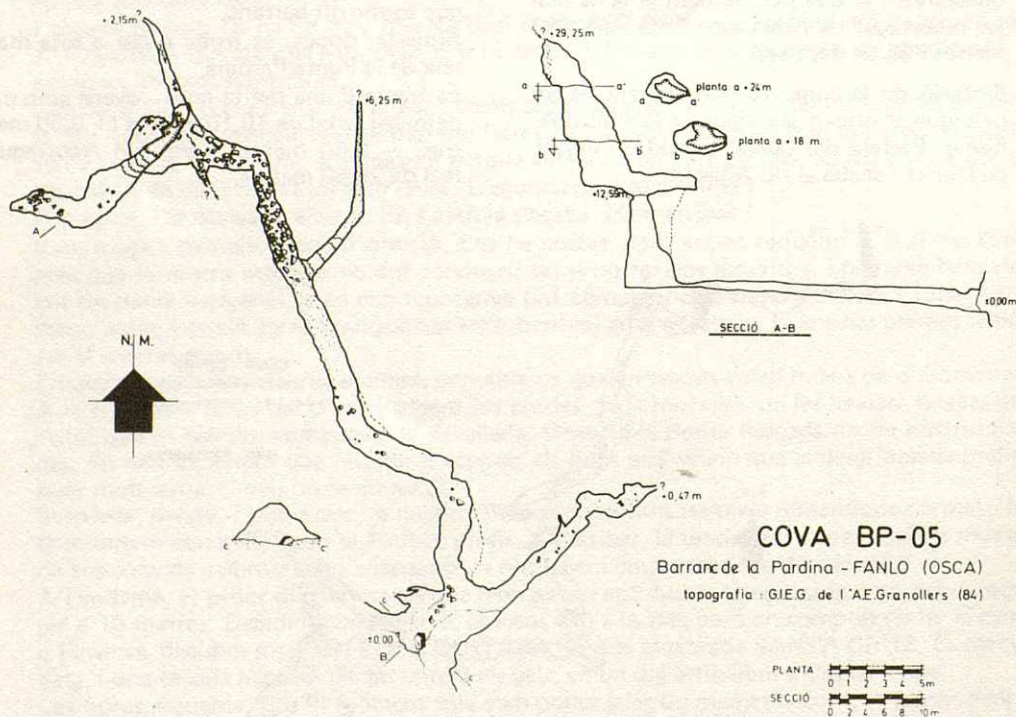
BP - 03: Situada a 15 metres de l'anterior BP - 02 en direcció E, es tracta d'una petita cova de 13 metres de recorregut.

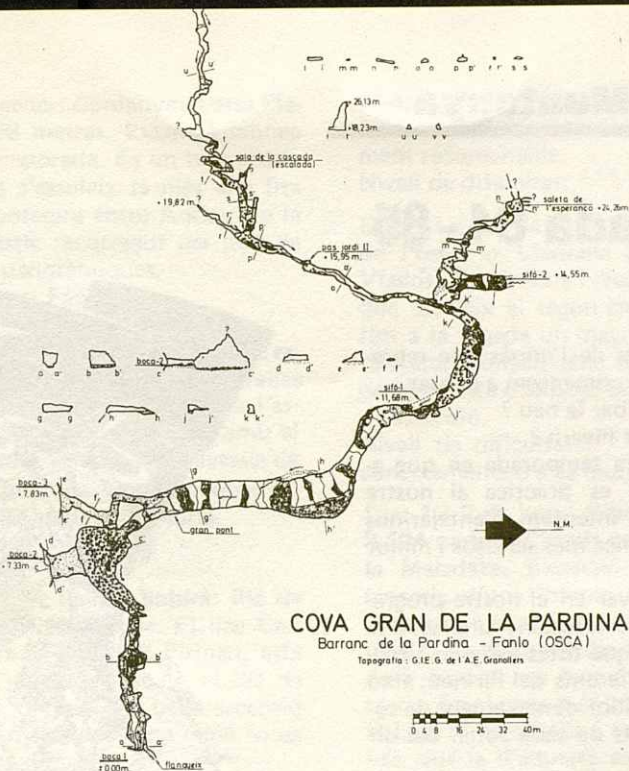
PB - 05: Situada poc abans del flanqueix que porta cap a la Cova Gran de la Pardina i amagada entre els arbres, es tracta d'una sorgència semi - activa que s'endrinte en dos ramals en forma de cova, en la qual en un d'ells, acaba en un pou ascendent.

Després d'una llarga i dificultosa escalada, es va poder arribar al cap d'amunt, permetent seguir per una altra galeria ascendent fins a la cota màxima de 29,25 metres des de la boca, punt on per un petit forat cauen degollats d'aigua.

Un recorregut real de 93,10 metres és tot el que donà de sí aquesta cavitat.

Jordi Icart i Castelló

COVA GRAN DE LA PARDINA

Barranc de la Pardina - Fanlo (OSCA)

Topografia - G.I.E. G. de l'A.E. Granollers

Cova Gran de la Pardina: Tot seguit pel ressalt on es troben les altres cavitats citades i en direcció O. (pujant barranc amunt), arriba el moment en que el barranc forma una gran entrada en la muntanya, des d'on es pot apreciar, oberta a mig cingle, la boca de la cavitat.

Per arribar-hi ens cal escalar uns 8 metres, per un tram poc difícil, per tal de situant-se en un petit replà que ens conduirà, amb molta precaució, al començament d'un flanqueix d'aproximadament 30 metres, penjat a mig cingle i que ens porta a la boca - 1 de la cova. Aquest flanqueix s'ha d'equipar amb cordes fixes per tal de poder accedir a la cavitat.

Iniciem l'exploració per unes grans galeries fins que al cap de 75 metres s'arriba a una sala de 18 x 19 metres on s'obren dues galeries que tamen cap a les boques - 2 i 3, penjades també a mig cingle.

A partir d'aquí un seguit de resalts oberts en una bellíssima i ample galeria plena de gorgs, ens situa a la capçalera del sifó - 1 que el superem per un estret pas lateral que

ens condueix a l'altre cantó i que ens permet prosseguir per sobre blocs fins a l'intersecció d'una altra galeria lateral.

Aquesta sempre en sentit ascendent i després de varis resalts i un pas estret, s'arriba a la saleta de l'esperança on s'obren dues estretes galeries amb possibilitats de continuació però cal desobstruir-les, aparentment amb gran dificultat.

A pocs metres d'haver començat aquest tram, s'obre al costat dret, el sifó - II per on surt gran quantitat d'aigua. Resta encara sense explorar.

Seguint ascendent per la galeria principal, ara ja en forma de diàclasis més estreta, superem varis pasos estrets fins a situar-nos a la Sala de la Cascada, on ens cal una escalada de 8 metres per a prosseguir avançant, cada cop amb més dificultat, fins que una colada tanca el pas, deixant tan sols un petit orifici impracticable a + 34,76 metres de desnivell desde la boca - I de la cavitat. El recorregut real total d'aquesta cova és de 679,90 metres.

Jordi Icart i Castelló

Temporada 84 - 85

Presentació

Novament i després de l'impàs que representa l'estiu, fa que comencem a pensar...

— Tardarà gaire arribar la neu ?

— Què farem aquest hivern ?

Som ja a la tercera temporada en que aquesta especialitat es practica al nostre Centre. Cada cop intentem plantejar-nos uns objectius una mica més seriosos i millor organitzats.

Com podreu observar en el nostre programa, hem previst per enguany una sortida mensual intentant que totes estiguin situades a comarques diferents del Pirineu; això ens permetrà un millor coneixement de totes les particularitats de cada zona. Cal dir

també que una limitació de temps de desplaçament ens obliga que en un cap de setmana no puguem accedir a certs llocs. De totes maneres el Pirineu dona molt de si i no hem de queixar-nos.

Intentarem que a cada butlletí puguem fer una ressenya parlant del què s'ha fet, del què es farà, d'un aspecte que l'anomenarem "l'escola parla" orientat bàsicament a donar uns conceptes fonamentals necessaris per practicar aquest esport i per últim una ressenya d'humor si ens sentim inspirats.

Bé, no volem allargar-nos més, comencem donant-vos el nostre programa d'activitats per la propera temporada.

Dies 12 i 13 de gener: **Cerdanya: Tossa Plana de Lles 2.898 metres.** Excursió idònea per iniciar la temporada. És un bon entrenament. En ella s'assoleix la més alta fita de la carena fronterera entre Andorra o la Cerdanya, fantàstic recorregut per dins de bosc i boniques panoràmiques.
Nivell de dificultat: Fàcil

Dies 2 i 3 de febrer: **Pirineu Oriental: Travessia del Tres Colls. Pic de Finestrelles 2.827 metres.** Travessia que combina l'ascensió d'un pic, el de Finestrelles, amb el descens a amagades valletes i la travessia de tres colls, amb boniques panoràmiques sobre les valls de l'Estanyet i de Núria.
Nivell de dificultat: **Mitjana

Dies 2 i 3 de març: **Pallars Sobirà: Pic de Certascan nord 2.840 metres.** El llac Certascan és dels més grans del Pirineu, està voltat de cims, entre els quals, el Pic de Certascan Nord, ofereix una bella ascensió i descens, en el marc d'aquesta regió força solitària a l'època d'hivern.
Nivell de dificultat: ** Mitjana

Dies 20 i 21 d'abril: **Ariege: Pica d'Estats 3.143 metres (Vessant nord).** Ascensió a la cota màxima de Catalunya, seguint un itinerari poc habitual ja que és la vessant fran-

cesa. Cal superar un bon desnivell, però això fa que el descens des del cim sigui altament recomanable.

Nivell de dificultat: *** Molt bon fons

Dies 11 i 12 de maig: **Alto Cinqueta: Pic de Posets o Llardana 3.375 metres (Per Viadós)** Esplèndida i recomenable ascensió, que assoleix el segon cim del Pirineu, oferint a la vegada un magnífic descens. Itinerari amb considerable desnivell, i amb un pas de cresta que posa un punt de dificultat a l'ascensió.

Nivell de dificultat: *** Bon fons i certs coneixements d'alta muntanya a l'hivern.

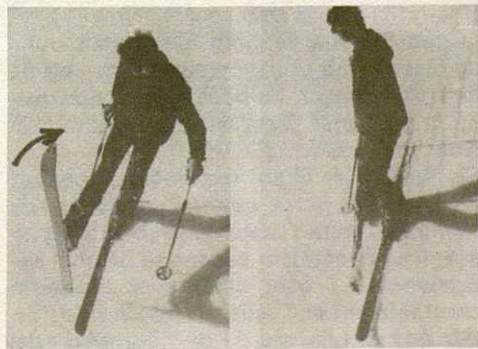
Dies 1 i 2 de juny: **Ribagorça: Pic d'Aneto 3.404 metres. Circuit entorn del Massís de la Maladeta.** Excursió magnífica com a cloenda d'una intensa temporada. Aquest circuit pot ésser optatiu per aquells que solament els interessi fer el cim d'Aneto. Cal però superar un bon desnivell en ambdós casos. En el circuit es passa per indrets com el Llac de Cregüença i tota la zona de Coronas, que fa d'aquesta sortida sigui una prova del rendiment de tota la temporada. Magnífica zona per a fotografiar indrets solitaris i poc concorreguts a l'hivern.

Nivell de dificultat: *** Molt bon fons i certs coneixements d'alta muntanya a l'hivern.

L'Escola parla

Gir de 180° per la vessant de la vall: Volta Maria

- 1 Col·loquem els esquís paral·lels, les espàtules lleugerament girades vers la vall
- 2 Claveu el bastó de la vall al costat de la fixació de l'esquí de la vall
- 3 Aixequem dret davant vostre l'esquí de la vall i planteu la talonera a la neu
- 4 Tot deixant a terra la talonera de l'esquí, feu-lo pivotar fins que quedi en posició paral·lela respecte l'altre, tot apartant un xic el bastó de la vall.
- 5 Claveu el bastó de la muntanya a la vall
- 6 Porteu l'esquí de la muntanya a la vall
- 7 Cal no oblidar que els cantells de l'esquí han de clavar-se bé per tal d'estar estables quan girem. Observeu les imatges inferiors.

VIII è APLEC EXCURSIONISTA DELS PAISOS CATALANS

Dies 12, 13 i 14 d'Octubre

L'Aplec d'aquest any s'ha portat a bon terme a Ses Illes, concretament a la Serra Nord o de Tramuntana la qual juntament amb el Pla i les Serres de Llevant és una característica geogràfica de l'Illa de Mallorca. La seva importància és de primer ordre fins el punt de configurar una comarca natural. El campament va instal·lar-se a la possessió de Benifaldó, al terme municipal d'Escorca. El nombre d'assistents a l'Aplec va ésser d'uns 400 excursionistes. L'entitat del principat que hi va portat a més gent va

ésser l'Agrupació Excursionista de Granollers.

El programa de l'Aplec va ser molt interessant i ben aprofitat. Podem destacar-ne: La visita al Monestir de Lluc a uns tres quarts d'hora de l'indret on estàvem acampats. Les magnífiques excursions de la volta al Puig Roig, l'ascensió al Puig Tomir i l'excursió a la vall d'Alcanella i també la visita espeleològica a la Cova de Cal Pessó (Pollença). Cal destacar també les magnífiques vetllades de cada vespre i la visita que, ja finalitzat l'Aplec, poguérem fer per la part antiga de Ciutat de Mallorca.

NOTA FEDERACIÓ

El Comitè de Senders de la Federació d'entitats excursionistes de Catalunya ens fa arribar una nota per la seva divulgació. La nota diu el següent:

Tenim notícia que en marcar els itineraris d'accès a campaments, i fins i tot les marxes, algunes entitats utilitzen els colors dels Senders de Gran o Petit Recorregut.

Recomanem que no ho facin pas, car ens arriben reclamacions de gent de fora de Catalunya, que han volgut conèixer la nostra terra tot seguint els Senders de Gran Recorregut Catalans.

Penseu que aquets colors només són tres: Una ratlla blanca amb una de vermella a sota pels Senders de Gran Recorregut i una de blanca amb una de groga a sota pels de Petit Recorregut, no podem negar que queda una extensa gama de colors i combinacions per escollir.

Els Senders de Gran Recorregut creuen tot Europa, el G.R. - 4 que arribà més enllà de Viena connecta Catalunya amb tots els altres, i no quedaríem pas massa bé com excursionistes i com catalans si arribessin constantment al Comitè de Senders de l'Estat, que és una vocalia de l'Europeu i del

qual formem part, queixes de senyals desorientadors pels camins de casa nostra.

En cas d'haver de senyalitzar els camins a campaments i marxes, feu servir pintura plàstica diluïda en aigua la qual desapareix al cap d'uns mesos i facilita que no quedin marques a la muntanya que no condueixen enlloc un cop finalitzada l'activitat programada.

Si teniu dubtes, informeu-vos al Comitè Català de Senders de Gran Recorregut de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. Si esteu interessats en revitalitzar un itinerari per la vostra comarca, presenteu-lo al Comitè i serà estudiat per incorporar-lo a la xarxa catalana seguint les normes internacionals. Finalment volem oferir-vos la nostra col·laboració amb sessions de diapositives mapes dels Senders Catalans, Topo - Guies i altres publicacions.

Ens trobareu tots els dimarts feiners de set a nou del vespre en el local de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya: Rambla, 61 - Barcelona - 2. Teléfono: 302 64 16

**COMITÈ CATALÀ DE SENDERS
DE GRAN RECORREGUT**

VALDENEU

llibreria
papereria

Fotocòpies

Material oficina
i escolar

Llibres de text

c/ Joan Prim, 268

Tel. 849 56 29

GRANOLLERS

ESTABLIMENT

SITJES

Plaça de la Porxada, 24

Telèfon 870 00 90

GRANOLLERS

FERRETERIA
CANAL

FERRETERIA BRICOLAGE
ELECTRODOMÈSTICS ALS MILLORS PREUS
2 ANYS DE GARANTIA

Plaça Maluquer i Salvador, 9
Tels. 870 26 50 - 870 26 54

GRANOLLERS

